

ПРОЛЪТНА ПРИКАЗКА

Сбрали се веднажъ въ гората
цѣло ято все хвѣркати:

врани, гарвани, врабчета,
стари орли и орлета.

Важно, гордо долетѣлъ
най-голѣмиятъ орелъ

и започналъ важна речъ,
да се чува надалечъ:

— Чуйте, господа и дами,
днесъ получихъ телеграма

отъ далечнитѣ морета —
пращатъ ми я вѣтроветѣ.

Чакъ отъ африкански брѣгъ
щѣркѣтъ шаренъ дългокракъ

ни изпраща много здраве
и накратко съобщава:

че сж тръгнали въ редици
за България всички птици:

лястовици бързокрили,
щѣркели и славеи мили.

Скоро ще ни бждатъ гости.
Нека да не бждемъ прости —

да ги срещнеме въ гората
съ много радость на душата,

Гости ще ни веселятъ
съ пѣсни въ тоя дивенъ кжтъ!

Дълго орловата речъ
тамъ ехтѣла надалечъ.

Ала ето че изъ здрача
гарванъ нѣкакѣвъ изграчилъ:

— Славеи ли сж пѣвци?
Ахъ, че глупави щурци!

Само пискатъ презъ нощъта,
сънъ не даватъ на свѣта.

А пѣкъ слушайте сега
мойта пѣсень: га-га-га!

Съ менъ ли славеи ще се мѣри,
дето му гласа трепери!

Ако вий сте толкозъ прости,
посрещнете своитѣ гости.

Не желая да съмъ съ васъ.

Азъ съмъ гордиятъ пѣвецъ
срѣдъ гората голѣмецъ!

Всички мѣнички врабчета,
стари орли и орлета

пригнаха въ задруженъ смѣхъ.
Гарванътъ поглеждалъ плахъ.

Идѣло му да се скрие
и разбралъ саминъ, горкия,
че е станалъ цѣлъ за смѣхъ!

Младенъ Исаевъ